

Och ingen annan. –J.

Hittar du den, öppna den inte före åskan.

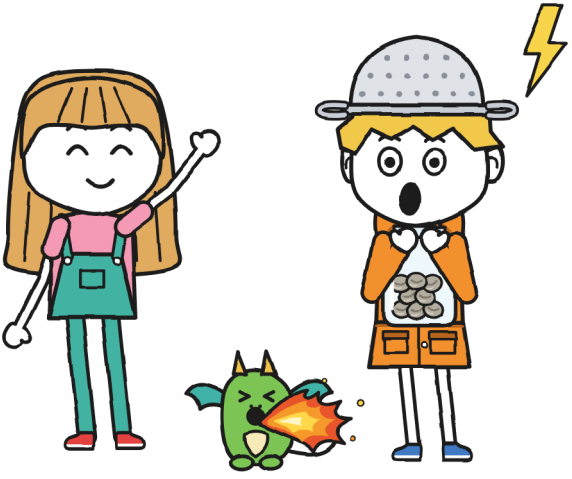
BARA I BERÄTTELSEN

Den här stämpeln visar det som bara händer i berättelsen: gör inte det själv. Om det varar flera sidor står det FRÅN HÄR och TILL HIT. Vid riktigt åskväder gäller sista sidan. –J.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 2

Öppnas ej före åskan

Lui Eriksson

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 2
Öppnas ej före åskan

Andra boken i serien. Den första: ”Det här paketet bits”.

Text och bild: Lui Eriksson

Svensk version: LinguAula

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

Första upplagan: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Typsnitt: Andika, Patrick Hand, Caveat och Courier Prime (licens SIL OFL).

Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Ingen åska skadades när boken skrevs. –].

KAPITEL 1

Åskjägare

I affären mittemot finns ett paket som darrar.

Förra lördagen rörde det sig bara en enda gång. Sedan dess har det inte slutat: ett fint, ihållande darrande, som hos en liten hund i veterinärens väntrum. Det har hållit på i sju dagar. Varje dag lite mer.

Och jag har en ny anteckningsbok.

Anteckningsbok 1 tog slut. Märta, som äger Omöjliga leveranser, gav mig den här: blått omslag och affärens röda stämpel i ena hörnet. På första sidan skrev jag titeln, med ett nytt ord:

LEVERANSBOK 2 · av Gunni. OFFICIELL.

”Officiell” betyder att jag läser den först. Officiellt. –J.

Märta säger att man inte ritar i officiella anteckningsböcker. Det får vi se: den här har redan en teckning.

Det man behöver veta om den förra anteckningsboken: för två lördagar sedan levererade Julia (hon med de gröna kommentarerna) och jag, på natten, över en spång och utan någon vuxen, ett ägg som ingen hade lyckats leverera på åratal. Nu är det Smula, en drakunge som härmar allt jag gör. Märta, häxan i affären, straffade oss: varje lördag där, klockan tio. Jag är ny i kvarteret, och nästan allt som är mitt står kvar i flyttlådor.

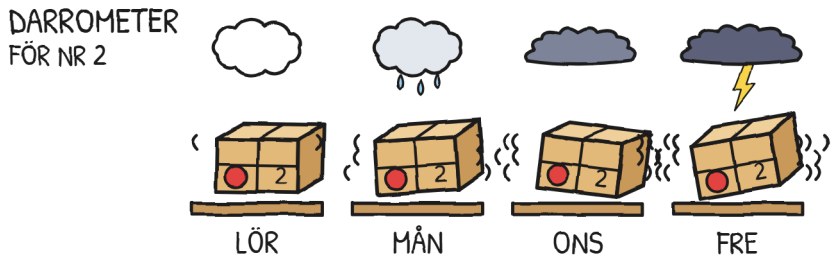
Det som darrar är nr 2. Det står på hyllan med returerna och har en etikett som jag kan utantill: jag har läst den varje eftermiddag den här veckan, stående och utan att röra den, medan Märta låtsades att hon inte såg mig:

- Nr 2 · ÖMTÅLIGT.
- MOTTAGARE: Flora, Kanalgatan 9.
- INSTRUKTION: ÖPPNAS EJ FÖRE ÅSKAN.
- AVSÄNDARE: R.

Runt omkring, tjugotre RETUR-stämplar. Jag räknade dem två gånger, ifall någon hade trillat av.

En retur är ett paket som ingen har lyckats leverera: om mottagaren inte skriver på med bläck som inte går bort flyger det tillbaka till sin hylla i gryningen, i gåsmarsch. Nitton är kvar: det står på väggen, med grönt, i Julias handstil, och det Julia skriver med grönt går inte bort. Alla skickas av samma person, R., om vilken man bara vet att handstilen är urusel.

Varje eftermiddag skrev jag upp hur mycket det darrade och hur vädret var: så föddes DARROMETER FÖR NR 2. På fredagen hade molnet en blixt inuti.

Det darrar inte av rädsla, utan för att ett åskväder är på väg. På lördag klockan sex på kvällen. Jag har kollat prognosen sex gånger. –J.

Jag läste kommentaren två gånger. Andra gången bara delen om sex.

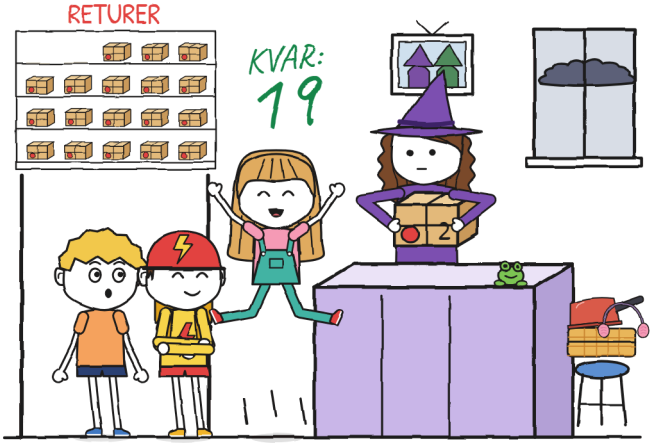
På lördagen klockan tio väntade Märta på oss bakom disken – lila hatt, stämpel som sprutar gnistor som luktar utblåst ljus – med nr 2 i händerna. Inte på hyllan: i händerna. Bredvid stämpeln stod fortfarande gummigrodan, min sedan den slutade tillhöra någon. Och Totte, som kör för BLIXTBUD, stod upp, med hjälmen på: lördagarna är också hans straff, och Totte avtjänar sina straff som han levererar, punktligt och utan att ta av sig något.

– Tjugotre gånger har jag kört ut det, sa Märta. Och inte en enda gång i åskväder.

Märta drog tummen över etiketten. Jag tittade på skyltfönstret, allt grånare: dagens resa skulle inte bli som de andra.

– Det här paketet, meddelade Märta, ska ni leverera själva. I eftermiddag.

Julia hoppade så högt att hon nästan nådde skylten KVAR: 19, och när hon landade pratade hon redan. Jag hoppade inte: jag blev stående med två ord, ”i eftermiddag”, och ett klockslag, sex, som vägde mer än paketet.

Märta ställde tre villkor och räknade dem på fingrarna:

1. Ni ger er av klockan fem, innan åskvädret kommer, och ni stannar hos Flora tills det har gått över.
2. Era familjer vet redan, och Flora också.
3. Regeln är den på etiketten: öppnas ej före åskan. Och det måste vara åskan rakt över oss: åska långt borta räknas inte.

Jag kände igen knepet: det var nästan reglerna från Veras utskällning, hon som äger Smula, fast sagda i förväg i stället för efteråt. Märta var inte med på utskällningen och fick höra om den ändå: i det här kvarteret levereras utskällningarna före paketen.

– Kommer inte du med? frågade Julia.

– Jag har saker att göra här, svarade Märta och tittade genom skyltfönstret på himlen, som höll på att bli grå.

I änden av disken låg en hopvikt filt, ett par öronskydd för skidåkning och en kastrull. Jag såg allt. Jag blev stående och tittade på paketet.

Då tittade Julia på mig.

– Och du, gillar du åskväder?

Hon frågade och såg rakt på mig. Jag hade kunnat säga sanningen. Jag sa det här:

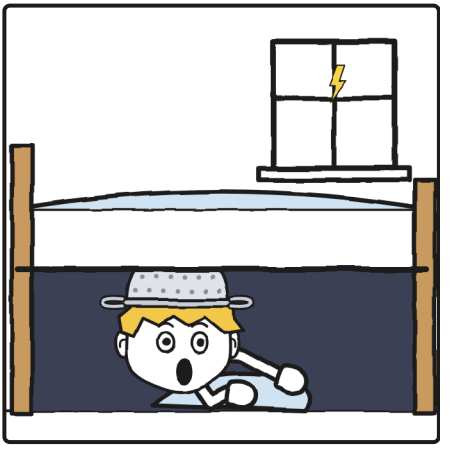
– Jag älskar åskväder. I mitt gamla kvarter var jag professionell åskjägare.

I den förra anteckningsboken tog det en dag och en natt för en lögn att komma tillbaka. I den här bestämde jag mig för att spara den resan: jag ritade lögnen samma morgon och, i rutan bredvid, sanningen.

Durkslaget var det från köket, av stål, med två handtag. Det stoppade inga blixtar. För mig hjälpte det att ha något över

huvudet. Nu låg det i någon flyttlåda, bredvid saxen som mamma hade letat efter i en vecka.

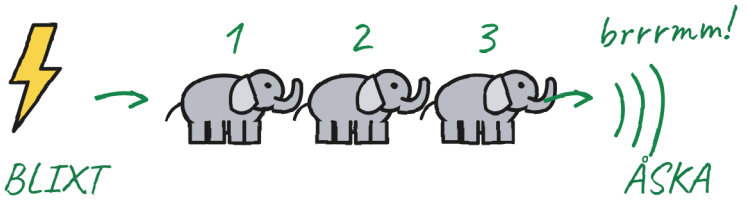

Julia lärde mig hur man räknar på ett åskväder, i min anteckningsbok, utan att be om lov och med grönt.

Man räknar från blixten till åskan, i elefanter: ”en elefant” tar ungefär en sekund, och var tredje är en kilometer. Så vet man ungefär hur långt bort den blixten slog ner; var nästa slår ner vet man inte. Vad räkningen inte heller säger är när man kan gå ut, och det är, enligt Julia, en annan regel, utan teckning: en halvtimme efter den sista åskknallen.

Jag provade i tysthet och fick jättesnabba elefanter, sådana som inte duger. Jag behövde inte räkna något, för jag älskar åskväder, men jag skrev upp det, för säkerhets skull.

en elefant, två elefanter, tre elefanter...

1 elefant = 1 sekund

3 elefanter = 1 kilometer (ungefär)

0 elefanter = RAKT ÖVER OSS!

↖ Det är åskan på etiketten.
Åska långt borta öppnar inte paketet.

Fler elefanter: den blixten slog ner längre bort.

Hör du åska, även långt borta: gå i skydd!

Totte läste etiketten över min axel, som han läser allt som inte är hans.

– BLIXTBUD levererar inte i åskväder, sa han och visade oss det finstilta på sin gula ryggsäck: BLIXTBUD · INOM TIO MINUTER – ANNARS GRATIS och, med Julias förstoringsglas, en asterisk: *Utom vid åskväder.

– Det är inget åskväder än, sa Julia.

Totte läste igenom det finstilta ifall det sa något om ”än”. Det sa ingenting.

Så Totte följde med oss. Han räknar elefanterna i ett svep, ”ettvåtre!”, som om de vore en budrunda. Enligt Totte ligger alla åskväder en kilometer bort. Jag vet inte om det är mod eller brist på elefanter.

Klockan fem gick jag över till mig för att hämta regnjackan; Julia väntade i porten. Mamma stod i lägenhetsdörren med regnjackan hängande från handen. Hon har en teori om orange: att det syns på långt håll. Jag har aldrig förstått varifrån hon tänker titta.

– Ta den orangea, sa hon. Är du säker på att du vill gå? Du, som när det åskar…

– HEJDÅ, MAMMA!

Jag sprang ner för trapporna, två steg i taget. Jag hade räknat ut att halva mammas mening skulle försvinna på vägen i portens eko. Det gjorde den inte. Julia stod där nere.

”Du, som när det åskar…” VAD? –J.

Vi gick över Stora bron medan himlen blev svartare och svartare. På natten fäller de upp den för att båtarna ska kunna passera; på dagen går alla över den, och vid den tiden gick bara vi över den, och en man med bråttom åt andra hållet, vilket är rätt håll när det kommer åskväder. Jag bar nr 2 med båda händerna, mycket rakt. Totte knuffade cykeln: det är det långsammaste jag har sett BLIXTBUD röra sig utan att ha gått vilse.

När vi kom till mitten gav Julia vattnet sin torra hälsning, med handen, kort, utan att le, som man hälsar på någon man inte tål. Hon har gjort så sedan natten på spången. Jag tror att det är överenskommelsen: hon hälsar och vattnet släpper förbi henne.

Långt borta lyste himlen upp.

Det var en blinkning bakom molnen, utan ljud, som när någon tänder och släcker lampan i ett rum där man inte själv är. Julia stannade tvärt och räknade elefanter med låg röst, med slutna ögon. Hon räknade till trettio innan hon hörde något. Jag räknade med henne, inombords, med mina jättesnabba elefanter, och fick fyrtiotvå.

Brrrmm.

– Ungefär tio kilometer till den blixten, räknade hon ut. Prognosen säger åskväder klockan sex.

– Det åskade! utbrast Totte. Får man öppna nu?

– Den räknas inte för att öppna paketet, sa Julia utan att öppna ögonen. Den är tio kilometer bort; den på etiketten är den rakt över oss: noll elefanter. Men man hör åska redan: i skydd! Spring!

Jag sprang hela vägen till Kanalgatan och låtsades att jag inte hade hört något. Varken brrrmm eller det där om sex.

– Var det där en hicka? frågade Julia utan att sakta in.

– Nej, sa jag. Hick!

Totte böjde sig ner över styret och skrattade så mycket att cykeln gled åt sidan. Julia skrattade inte. Hon kisade, som när hon läser något som inte står skrivet.

En åskknall, en hicka: det har varit så sedan jag var liten. Om åskvädret är långt borta stannar det vid en; är det rakt över oss kommer en till, och en till, var tredje sekund, tills det går bort. Det är inte rädsla. Det är något min kropp gör utan att fråga mig, som att växa eller nysa, och, precis som att växa, går det inte att stoppa genom att dra en min, vilken som helst. Det vet jag, för jag har provat med alla miner.

Det heter rädsla. –J.

På Kanalgatan väntade Vera, hon med det röda håret, redan vid dörren till Drakhuset, tätt intill Floras, med Smula i famnen. Så fort Smula fick syn på mig tog hon på sig mitt ansikte: det gör hon alltid, hon tittar på mig en sekund, kollar vilket ansikte jag har och sätter på sig det.

Jag lade nr 2 i korgen på Tottes cykel och öppnade armarna.

– Det är hennes första åskväder, sa Vera och lade henne i mina armar. Hon härmar dig i allt, Gunni. Också det du känner. Och om hon blir rädd, dra inte i henne: hon håller sig fast. När det har gått över: tre knackningar på Floras gårdsmur, så kommer jag och hämtar henne.

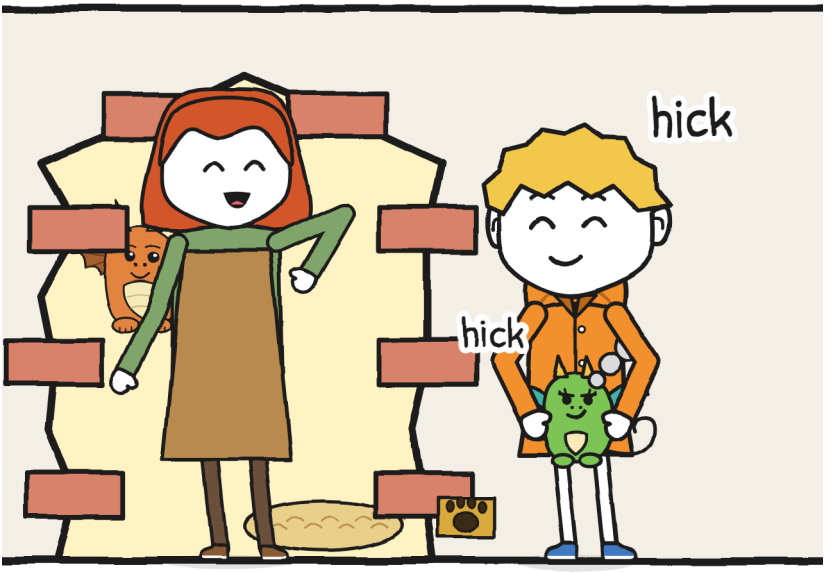
– Jag känner ingenting, svarade jag. Jag älskar åskväder.

Jag sa det och putade ut bröstet, och Smula, i mina armar, putade ut bröstet precis likadant, med sträckt hals: den levande

bilden av någon som älskar åskväder, i två storlekar. Vera tittade på oss båda, den ena ovanpå den andra med samma min, och sa ingenting. Vera sparar saker till när de behövs.

Långt borta åskade det. Jag hickade. Smula hickade och fick rök ur näsan.

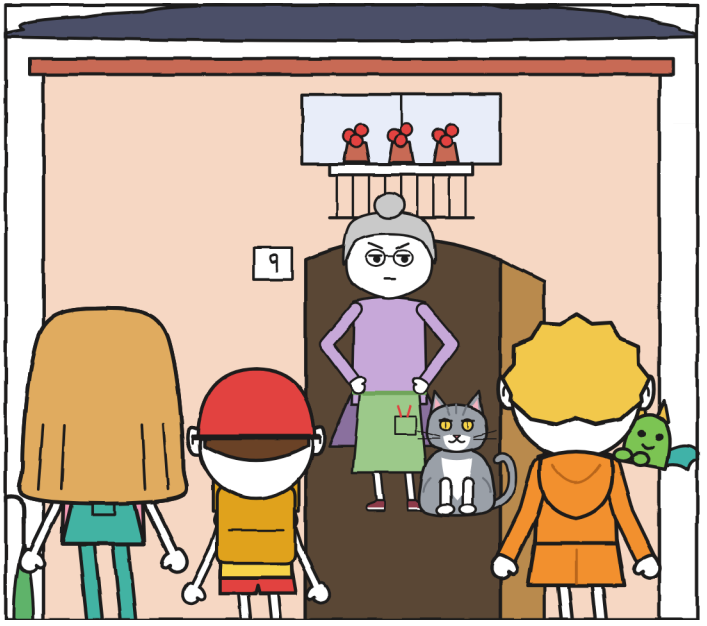
– In med er, nu, avbröt Vera och sköt oss mot Floras dörr.

Floras hus är det med pelargonerna, de på balkongen där en tant tittade på oss för två lördagar sedan, med vattenkannan i luften.

Hon öppnade dörren innan vi hann knacka: en tant med grå knut i håret och glasögon, i ett grönt trädgårdsförkläde fullt av fickor och, mellan fötterna, en grå katt med vitt bröst som tittade

på oss som på ett paket som inte var till honom. Hon tittade på kartongen. Hon tittade på himlen. Hon tittade på Smula. I just den ordningen, och varje sak fick lika lång tid, vilket var kort.

– Veras unge. Hon får inte sveda mina ormbunkar, sa hon. Kom in, regnet är på väg. Men jag varnar er: jag skriver inte på stenar.

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Den här boken finns i sex storlekar, för 3 till 16 år, och på fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L berättar historien sida för sida, med samma bilder och allt fler nyanser. XL är romanen: samma historia, med plats för allt Gunni tänker men inte säger.

Ungefärliga GERS-nivåer: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Var och en i sin storlek. Samma åskväder. –J.

FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com (med aktiviteterna för storlek L)